

vil bruge det fremmede Ord rigtigt, sige, at der er to Alternativer. Denne lille Oplysning vil jeg gerne give Ministeren, hvis han senere skulde faa Brug for dette Ord. Paa den anden Side er det naturligt, at Ministeren, naar han ikke kan skrive det danske Sprog rigtigt, ikke kan bruge fremmede Ord rigtigt.

Det andet Stykke i Lovforslaget handler, som sagt, om Nedsættelse af et Byggeudvalg. At den høje Rigsdag herved gaar ind paa selve Sagen, nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om, thi at der skal indrettes en Dobbeltscene, er det, som Sparekommissionens Betænkning udmunder i. Man kan ogsaa høre det paa den højtærede Undervisningsministers Udtalelser og paa, hvad der ellers er fremkommet. Naar man igennem Lovforslaget tiltræder Betænkningen, tiltræder man i Virkeligheden ogsaa det, Betænkningen udmunder i. Hvad gør man ved denne Lejlighed? Man lader den ene Haand binde. Naar man har vedtaget dette Forslag, er det ganske urimeligt at tænke sig, at vi skulde begynde helt forfra paa Sagen, naar den højtærede Minister en Gang ad Aare kommer med et Lovforslag. Det havde været den højtærede Ministers Pligt, det var hans Arbejde, det var ogsaa hans Ansvar at fremsætte Lovforslag om Indretning af Dobbeltscenen ved det kongelige Teater, men i Stedet for faar han ad Omveje og Udveje først bevilget en Magasinbygning, og dernæst er i Virkeligheden gennem dette Udvalgs Nedsættelse Dobbeltscenen vedtaget. Men, vil man sige: hvad skal den koste? Hvor skal Pengene komme fra, de skal jo bevilges? Ja, naturligvis skal de det, men Rigsdagen kan anstændigvis, vil jeg sige, umuligt komme fra, at den een Gang har givet sit Ord i denne Sag. Jeg vil ikke have mine Ord opfattet, som om jeg er Modstander af at indrette en Dobbeltscene. Jeg har været af den Mening, at man skulde skille Skuespil, Opera og Ballet fra hinanden, jeg er ikke af den Mening, at man skal gaa til en Samdrift af disse, det anser jeg for forkasteligt, og jeg tror, det er økonomisk uforsvarligt. Er der gaaet nogle Aar, og man har gjort dette, vil man vende sig til virkelig Adskillelse og mene, det er rigtigt at indrette det saaledes, ogsaa kunstnerisk rigtigt. Men her vedtager Rigsdagen en Dobbeltscene, administrativt, kunstnerisk, økonomisk uden i Virkeligheden at have en eneste Oplysning om, hvorledes den vil komme til at forme sig og virke, thi i Spareudvalgets Betænkning foreligger

ingen saadanne Oplysninger, af hvilke man kan danne sig en bestemt og klar Mening om, hvorledes Forholdet vil blive.

Hvis jeg havde mindste Udsigt til at vinde Gehør hos det høje Landsting hos de tilstedeværende Medlemmer og Partiordførere, hvis jeg kunde tænke mig, at min Anskuelse skulde kunne finde Bifald hos andre end mit eget Parti, vilde jeg foreslaa, at man henviste dette Forslag til et Udvalg, som ikke skulde behandle det, men rette en Opfordring til den højtærede Minister om i næste Samling at fremkomme med Lovforslag om Ordning af det kongelige Teater. Det vilde efter min Mening ogsaa være passende for det høje Landsting. Landstinget plejer ikke at gaa ind paa noget saa vidtrækkende, i alt Fald i finansiel Henseende, som dette Lovforslag uden at have fuld Klarhed over, hvorledes Foretagendet skal ordnes, hvor mange Penge Foranstaltningen vil koste, og endelig over, hvorledes den vil virke. Intet ved man, men i Virkeligheden gaar man ind paa den højtærede Ministers Plan — det fremgik for Resten ogsaa af den ærede Ordfører for Venstres Udtalelse, at man skal komme til Dobbeltscenen. Jeg finder det ikke stemmende med Rigsdagens Praksis, og jeg finder det ikke stemmende med konstitutionel Praksis. Derfor vilde jeg, hvis der var Mulighed for at vinde Gehør hos Landstinget, foreslaa, at man for Landstingets egen Skyld gik en anden Vej end den, man tænker sig at gaa. Der er ingen Fare ved ikke at vedtage Lovforslaget — jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Minister skulde gøre dette til et Kabinetsspørgsmaal, i saa Fald maatte man se at frelse hans Liv paa anden Vis; thi det er indlysende, at man ikke vil miste Ministeriet nu. Der vil, som sagt, ingen Fare være derved; et Udvalg kan man altid skaffe nedsat, det kan den højtærede Minister nedsætte ganske paa egen Haand, hvis han trænger til anden Hjælp end den, han kunde faa gennem tallose Forhandlinger og gennem sit eget Ministerium. Hvad den højtærede Minister vil med Udvalg, er mig ikke ganske klart, undtagen dette, som jeg ikke synes er overmaade tiltalende, at Ministeren derved skubber Ansvaret fra sig over paa andre. Da jeg nu imidlertid ikke mener, at nogen vil følge mig i denne Sag undtagen maaske mit eget Parti, skal jeg hverken besvare den højtærede Minister eller Landstinget med at stille Forslag om Udvalg. Jeg skal fuldkommen roligt se paa, at der ikke nedsættes Udvalg nu, men at Sagen meget